

दैनिक

लुम्बिनी

निजी क्षेत्रबाट निरन्तर प्रकाशित पहिलो राष्ट्रिय दैनिक

हामी बोलेर मात्र
होइन पुर्‍याएर छाड्छौं

तपाईंको अत्यन्तै जरूरी चिठी एवं पार्सलहरू
नेपाल लगायत भारत र विश्वका
प्रमुख शहरहरूमा पठाउनु परेमा
हामीलाई सम्भन्नुहोस्

सुपर काउन्टेरिक
कुरियर्स सर्भिस

ट्राफिक चोक हिमालयन
बैंकको साइड (सुर्य लाईफ इन्सोरेन्स भएको
भवन) फोन:- ०७१५४२५७१

वर्ष ३८

अंक १५६

बुटवल

२०८३ जेठ २४ गते, आइतबार

नेपाल संवत्

११४६

Sunday Jun 07, 2026

पृष्ठ ४

मूल्य रु. ६ मात्र

Lumbini

‘प्रधानमन्त्रीले माफी माग्नुपर्छ’

बुटवल । श्रम संस्कृति पार्टीले प्रधानमन्त्री बालेन्द्र शाहको अभिव्यक्तिविरुद्ध काठमाडौंको माइतीघर मण्डलमा प्रदर्शन गरेको छ ।

शनिबार श्रम संस्कृति पार्टीले प्रधानमन्त्रीको अभिव्यक्तिविरुद्ध खबरदारीसभा आयोजना गर्दै विरोध प्रदर्शन गरेको हो । प्रतिनिधिसभामा सांसदसँगको प्रश्नोत्तरका क्रममा प्रधानमन्त्री शाहले नेपालले पनि भारतको जमिन मिचेको अभिव्यक्ति दिएका थिए ।

त्यसलाई लिएर विपक्षी दल तथा नागरिक अगुवाले विरोध गर्दै आएका छन् । त्यही क्रममा शनिबार श्रम संस्कृति पार्टीले पनि प्रदर्शन गरेको हो ।

प्रधानमन्त्री शाहले गलत अभिव्यक्ति दिएको श्रम संस्कृति पार्टीका नेताहरूले बताएका छन् । यस विषयमा प्रधानमन्त्रीले माफी नमागेसम्म विरोध जारी रहने जनाइएको छ ।

प्रदर्शनमा सहभागीहरूले ‘संसदमा प्रधानमन्त्रीले दिएको तथ्यहीन अभिव्यक्ति फिर्ता गर’, ‘सिंहदरबारको कुसीमा बस्दा नेपालीको भरोसा बन, कसैको कठपुतली नबन !’, ‘नेपाली माटोको रक्षा गर’, ‘राष्ट्रको सम्मान जोगाऔं, गैर जिम्मेवार अभिव्यक्तिको विरोध गरौं’, ‘लाम्सार कूटनीति होइन, स्वाभिमानको अडान राख’ लगायत नारा लेखिएको प्लेकार्ड बोकेरका थिए ।

शंकरले अधिसारे एमाले

रूपान्तरणका ७ आधार

बुटवल । नेकपा एमालेका महासचिव शंकर पोखरेलले जनसम्बन्धको विकास र पार्टी रूपान्तरणका लागि गम्भीर आत्मसमीक्षा, लोकतान्त्रिक अभ्यास तथा संस्थागत प्रणालीको सुदृढीकरण आवश्यक रहेको बताएका छन् । उनले पार्टी रूपान्तरणका ७ आधार अधिसारेका छन् ।

गम्भीर आत्मसमीक्षा र रूपान्तरणको दृढ सङ्कल्प, कमिटी प्रणालीको पुनर्सर्पना तथा सुदृढीकरण, सामूहिक नेतृत्व प्रणालीको विकास, सर्वसंघर्ष र राजनीतिक सङ्घर्षमा सक्रिय जोड, जनपक्षीय जीवनशैली, व्यवहार र आचरणको अवलम्बनलाई प्राथमिकतामा राख्नुपर्ने बताएका छन् ।

पार्टी जीवनमा लोकतान्त्रिक मूल्य-मान्यताको अनुशरण गर्दै नीति र नेतृत्व स्थापित गर्न नयाँ आधार तथा दृष्टिकोणको खोजी गर्न आवश्यक रहेको भनाइ छ । उनले पार्टी रूपान्तरणको मुख्य आधार जनतासँगको बलियो सम्बन्ध, लोकतान्त्रिक अभ्यास र सङ्घर्षशील राजनीतिक संस्कार रहेको उल्लेख गरेका छन् ।

एकता, अनुशासन र विधिसम्मत प्रणालीको अनुशरण गर्दै संस्थागत प्रक्रियामार्फत मात्रै पार्टीका लक्ष्य र उद्देश्यहरू प्रभावकारी रूपमा हासिल गर्न सकिने बताएका छन् ।

जनसम्बन्ध विस्तार, सामूहिक नेतृत्वको विकास, लोकतान्त्रिक अभ्यासको प्रवर्द्धन र जनपक्षीय राजनीतिलाई पार्टी रूपान्तरणका प्रमुख आधारका रूपमा अधि बढाउनुपर्नेमा जोड दिएका छन् ।

कानुन निर्माणमा तीन तहका

सरकारबिच समन्वय : सभामुख

बुटवल । सभामुख डोलप्रसाद अर्यालले कानुन निर्माण गर्दा तीन तहका सरकारबिच समन्वय एवं सहकार्य हुनुपर्ने बताएका छन् । अन्तर व्यवस्थापिका मञ्चले टीकापुरमा शनिबार आयोजना गरेको अन्तरव्यवस्थापिका सम्मेलनमा उनले सो कुरा बताएका हुन् ।

सम्मेलनमा बोल्दै उनले सङ्घीयता कार्यान्वयनमा सङ्घीय संसद् र प्रदेशसभाबिच प्रभावकारी रुपमा समन्वय, सहयोग र सहकार्य हुनुपर्ने बताए । तीन तहका सरकारबिचको समन्वय र सहकार्यमा नबाँधिने गरी कानुन निर्माण हुनुपर्नेमा जोड दिँदै सभामुखले भने-“तीनवटै तहका सरकारले बनाउने कानुन नबाँधिने गरी काम गर्न म प्रतिबद्ध छु, सबैसँग समन्वय, सहकार्य गरेर कानुन निर्माणलाई अगाडि बढाउनेछु । आपसी समन्वय र सहकार्यले मात्र जनताका अपेक्षालाई बुझेर काम गर्ने वातावरण बनेछ ।”

कानुन निर्माण हुँदा लक्षितवर्गलाई केन्द्रमा राख्नुपर्नेमा सभामुख अर्यालले जोड दिए । कानुनको कार्यान्वयन गर्नुपर्ने वर्गले कानुन निर्माण भएपछि मात्रै थाहा पाउँदा कार्यान्वयनमा चुनौती देखिँदै गएको भन्दै उनले लक्षित समूहसँग समन्वय र सहकार्य गरेर मात्रै कानुन निर्माण गरिनुपर्ने बताए । सभामुख अर्यालले सङ्घीयताले सिंहदरबारको अधिकार गाउँगाउँमा पुर्‍याउने भनिए भए पनि त्यो अधिकार अझै सिंहदरबार बाहिर जान नसकेको बताएका छन् । “अझै हामीले जनतालाई दिनुपर्ने अधिकार गाउँ-गाउँसम्म पुर्‍याउन सकेका छैनौं ।”-उनले भने ।

लुम्बिनी संवाददाता

बुटवल

राष्ट्रिय मानवअधिकार आयोगले गत भदौ २३ र २४ गते भएको ‘जेनजी’ आन्दोलनका क्रममा बालबालिकालाई ‘ह्युमन शिल्ड’ (मानवीय ढाल) का रूपमा प्रयोग गरिएको निष्कर्ष निकालेको छ ।

नेपाली कांग्रेसको पार्टी केन्द्रीय कार्यालयमा आयोजित एक कार्यक्रममा बोल्दै आयोगद्वारा गठित ‘भदौ २३ र २४ गतेको आन्दोलन जाँचबुझ समिति’की संयोजक एवं आयोग सदस्य डा. लिली थापाले यस्तो बताएकी हुन् ।

थापाले आन्दोलनका क्रममा भएका गतिविधिहरू मानवअधिकारको दृष्टिकोणबाट गम्भीर रहेको बताइन् । प्रतिवेदनमा प्रधानमन्त्री र नेपाली सेनालाई उन्मुक्ति दिइएको भनी उठेका प्रश्नहरूको खण्डन गर्दै डा. थापाले तथ्य र प्रमाणका आधारमा मात्र सिफारिस गरिएको स्पष्ट पारिन् ।

उनका अनुसार नेपाली सेनालाई घटनामा जिम्मेवार देखिएका कमाण्डरहरूलाई सचेत गराउन र आगामी दिनमा यस्ता कार्य नदोहोर्‍याउन निर्देशन दिन सिफारिस गरिएको छ ।

प्रधानमन्त्रीको नाम समावेश नगरिएको विषयमा स्पष्ट पाउँ उनले आफूहरू कसैसँग पनि नडराएको र गहन विश्लेषण र मानवअधिकारको दृष्टिकोणबाट मात्र रिपोर्ट तयार पारेको बताइन् । पीडित परिवारको पीडा र युवाहरूको मृत्युलाई आधार मानेर दोषीउपर सिफारिस गरिएको उनको भनाइ छ ।

जाँचबुझका क्रममा आयोगले ४३७ वटा भिडियो क्लिपहरूको अध्ययन गरेको थियो । ती भिडियोहरू वास्तविक हुन् वा कृत्रिम भन्ने छुट्याउन वाह्य विज्ञहरूको समेत सहयोग लिइएको थियो ।

परीक्षणका क्रममा करिब ३५ वटा भिडियोहरू वास्तविक पुष्टि भएको र तिनमा उच्च पदस्थ व्यक्ति तथा अभियन्ताहरूले हिंसात्मक गतिविधिमा उक्साएको प्रमाण भेटिएको बताइन् ।

आयोगकानुसार ती भिडियोहरूमा बालबालिकालाई अगाडि राखेर ‘ह्युमन शिल्ड’ बनाउन, बम बनाउन सिकाउन र सुरक्षाकर्मीमाथि आक्रमण गर्न उत्तेज निर्देशनहरू दिइएको पाइएको छ ।

आन्दोलनमा ‘प्रोभोकिङ’ (उत्तेजक) भूमिका देखिएका ५४ जना व्यक्तिको पहिचान गरिएको र उनीहरूमाथि थप अनुसन्धान आवश्यक रहेको आयोगले ठहर छ । तीमध्ये कतिपयले आफू संलग्न नहेको दाबी गरे पनि प्रमाणका आधारमा उनीहरूको भूमिका सन्देहास्पद देखिएकाले पुनरावलोकन प्रक्रियामा लैजान सुझाव दिइएको पनि उनले बताइन् । थापाले प्रतिवेदन तयारीका क्रममा नेपाली सेनाबाट अपेक्षित सहयोग प्राप्त नभएको बताएकी छन् ।

संवैधानिक निकायको क्षेत्राधिकारभित्र रहेर बयानका लागि बोलाउँदा समेत सेनाका जिम्मेवार अधिकारीहरू उपस्थित नभएको उनले बताइन् । ‘हामीले सेनासम्बन्धी जुन सिफारिस गरेका थियौं, त्यसबारे पनि केही कुरा स्पष्ट गर्न चाहन्छु । किनभने त्यतिबेला सेनाले हामीलाई अपेक्षित सहयोग गरेको थिएन,’ थापाले भनिन्-‘राष्ट्रिय मानवअधिकार आयोग एउटा संवैधानिक निकाय हो, जसले प्रधानमन्त्रीदेखि अन्य सम्बन्धित व्यक्तिहरूलाई बोलाएर बयान लिन सक्ने अधिकार राख्छ । त्यसैले हामीले सेनालाई निरन्तर रूपमा बोलाएका थियौं । एकचोटि

मात्र होइन, धेरै पटक ।’

मानवअधिकार आयोगले गठन गरेको भदौ २३ र २४ गतेको आन्दोलन जाँचबुझ समितिकी संयोजक थापाका अनुसार, आयोगले आन्दोलनको समयमा कमाण्ड सहालेका जिम्मेवार सैनिक अधिकारीहरूलाई पटक-पटक बोलाए पनि उनीहरू उपस्थित भएनन् ।

‘फेरि सेनाका सबै व्यक्तिलाई होइन, जो-जो कमाण्डर तथा जिम्मेवार पदमा हुनुहुन्थ्यो, उहाँहरूलाई मात्र बोलाइएको थियो । तर समितिसँग सम्बन्धित ती व्यक्तिहरूलाई बोलाउँदा पनि उहाँहरू उपस्थित हुनुभएन,’ थापाले भनिन्-‘पहिलो पटक बोलाउँदा आउनुभएन । दोस्रो पटक रक्षा मन्त्रालयमार्फत पत्र पठाइयो । त्यसपछि आउँछु भन्नुभयो, तर रक्षा मन्त्रालयले पत्र पठाएपछि पनि आउनुभएन ।’

सेनाले सहयोग नगरेपछि उपलब्ध तथ्य र प्रमाणक । आधारमा नै प्रतिवेदन तयार पारिएको उनले बताइन् । ‘तेस्रो पटक हाम्रो अध्यक्षज्यूले सेना प्रमुखलाई आयोगमै बोलाउनुभयो । उहाँले अब म सहयोग गर्छु भन्नुभयो, तर त्यसपछि पनि आवश्यक सहयोग प्राप्त भएन,’ थापाले भनिन्-‘त्यसपछि समितिले अनन्तकालसम्म प्रतीक्षा गरेर बस्ने अवस्था थिएन । हामीले जे देख्यौं, जे तथ्य फेला पायौं, त्यसैका आधारमा प्रतिवेदन तयार गर्‍यौं ।’

आयोगले सार्वजनिक गरेको ६ सय पृष्ठ लामो विस्तृत प्रतिवेदनमा गहन विश्लेषणसहित नीतिगत सिफारिस र थप अनुसन्धानका विषयलाई छुट्टाछुट्टै राखिएको छ । प्रतिवेदनमा केही कमी-कमजोरी हुन सक्ने स्वीकार गर्दै थापाले आयोगको निर्देशिका बमोजिम चित्त नबुझे पक्षलाई तीन महिनाभित्र पुनरावलोकनको निवेदन दिनसक्ने व्यवस्था रहेको जानकारी दिइन् ।

‘निःसन्देह, प्रतिवेदनमा केही कमीकमजोरी हुन सक्छन् । म स्वयं पनि यो प्रतिवेदन शतप्रतिशत त्रुटिरहित छ भनेर दाबी गर्न सकिदैन । त्यसै कारण मानवअधिकार आयोगको निर्देशिकाले पनि के व्यवस्था गरेको छ भने कसैलाई प्रतिवेदनप्रति चित्त नबुझे तीन महिनाभित्र

पुनरावलोकनको निवेदन दिन सकिन्छ,’ उनले भनिन्-‘हामीले नाम उल्लेख गरेका व्यक्तिहरूमध्ये दुई-तीन जना अभियन्ताहरूले आफूलाई दोषी नठहराइएको भए पनि अनुसन्धानको दायरामा राखिएको विषयमा आपत्ति जनाउँदै निवेदन दिनुभएको छ ।’

हालसम्म दुई-तीन जना अभियन्ताले आफ्नो नाम अनुसन्धानको दायरामा राखिएकोमा आपत्ति जनाउँदै निवेदन दिएको र आयोगले ती निवेदनहरूमाथि पुनरावलोकन प्रक्रिया अघि बढाउने उनले बताइन् ।

अन्तर्राष्ट्रिय मञ्चमा समेत यो प्रतिवेदनप्रति उच्च चासो रहेको थापाले सुनाइन् । जेनेभामा आयोजित मानव अधिकार परिषद्को बैठकमा अन्तर्राष्ट्रिय समुदायले आयोगको यस प्रतिवेदनबारे पटक-पटक प्रश्न उठाएको उनले बताइन् ।

‘अब राष्ट्रिय मानवअधिकार आयोगले दिएका सिफारिसहरू कार्यान्वयन भएनन् भने के हुन्छ ? अन्तर्राष्ट्रिय रूपमा यसको प्रभाव स्वतः पर्ने नै छ,’ उनले सुनाइन्- ‘म केही समयअघि प्रतिवेदन सार्वजनिक हुनुअघि जेनेभामा मानव अधिकार परिषद्को कार्यक्रममा गएको थिएँ । त्यहाँ मलाई अन्य विषयमा बोल्नसमेत दिइएन । मानवअधिकार परिषद्का सदस्यहरूले एउटै प्रश्न बारम्बार सोधिरहेका थिए- तपाईंहरूको प्रतिवेदन कहाँ छ ?’

प्रतिवेदन सार्वजनिक भइसकेको अवस्थामा अब यसको कार्यान्वयन मुख्य चुनौती रहेको उनको भनाइ छ । ‘कुन व्यक्ति को हो, कुन पक्षको हो भन्नेभन्दा पनि सिफारिसहरूको सार र उद्देश्यलाई सरकारले प्राथमिकता दिनुपर्छ । त्यसका आधारमा सिफारिसहरू कार्यान्वयन हुनुपर्छ,’ उनले भनिन्-‘अन्यथा विगतमा जस्तै प्रतिवेदन प्रधानमन्त्री कार्यालयको दराजमा थन्किएर बस्ने अवस्था दोहोरिनु हुँदैन ।’

आयोगले सिफारिस गरेका विषयहरू कार्यान्वयन नभए भविष्यमा पुनः सडक आन्दोलन हुनसक्ने र यसले अन्तर्राष्ट्रिय रूपमा समेत नेपालको छविमा नकारात्मक प्रभाव पार्ने उनको भनाइ थियो ।

क्रिकेट संघ रूपन्देहीको अध्यक्षमा

शक्तिको उम्मेदवारी

बुटवल । क्रिकेट संघ रूपन्देहीको पाँचौं अधिवेशनबाट चयन हुने नेतृत्वका लागि पूर्व क्रिकेटर शक्ति गौचनले अध्यक्ष पदमा उम्मेदवारी घोषणा गरेका छन् ।

शनिबार भैरहवामा आफ्नो मातृ क्लब लुम्बिनी खुकुरी क्लबको आयोजनामा पत्रकार सम्मेलन गरी गौचनले अध्यक्ष पदमा उम्मेदवारी दिने जानकारी गराएका हुन् ।

यही जेठ २५ गते भैरहवामा संघको अधिवेशन हुँदैछ । हालका अध्यक्ष हरिबहादुर थापाले चौथो अधिवेशनमै पाँचौं अधिवेशनमा गौचनलाई अध्यक्ष बनाउने सहमति गरे पनि अहिले सहमति तोडेर पुनः उम्मेदवारी घोषणा गरेपछि आफूले पनि औपचारिकरूपमा उम्मेदवारी घोषणा गर्नुपरेको गौचनले बताए ।

नेपाली राष्ट्रिय क्रिकेट टोलीका पूर्व स्पिनर गौचनले क्रिकेटको उर्वर भूमि रूपन्देहीमा अन्तर्राष्ट्रियस्तरका प्रतियोगिता आयोजना र ग्रासस्टबाटै क्रिकेट खेललाई अगाडि बढाई जिल्लाको क्रिकेटलाई नयाँ उचाइमा पुर्‍याउने लक्ष्यसहित संघको नेतृत्वमा आउन चाहेको

बताए ।

जुनियर लेबलमा क्रिकेटका लागि पूर्वाधारमा धेरै काम गर्नुपर्ने देखिएको बताउँदै आफू त्यसमा लाग्ने गौचनको भनाइ छ । आफू निर्वाचित भएमा आगामी ४ वर्षभित्र जिल्लाका ६ वटै नगरमा क्रिकेट खेल मैदानलाई पूर्णता दिई रूपन्देहीलाई क्रिकेटको हबको रूपमा विकास गर्ने गौचनले प्रतिबद्धता जनाए ।

जिल्लामा रहेका क्रिकेट क्लबहरू मध्ये आधा बढी आफ्नो समर्थनमा रहेका र ७५ प्रतिशत खेलाडीको साथ पाएकाेले यसपटक आफू विजयी हुने गौचनले दाबी गरे । सन् २००१ मा बंगलादेशमा भएको प्रतियोगितामा यू-१७ टोलीबाट क्रिकेट सुरु गरेका शक्तिले सन् २०१८ मा सन्यास लिएका थिए । नेपालले एकदिवसीय क्रिकेटमा पाइला टेकेकै दिन खेलाडीको रूपमा विश्राम लिएका सन्यासपछि भैरहवामा आफ्नो स्टार क्रिकेट एकेडेमीमा प्रशिक्षणमा व्यस्त छन् भने तिलोत्तमाको एक्सट्राटेक ओभल, न्यू होराइजन क्रिकेट क्लबलगायतमा प्रशिक्षक छन् ।

» बाँकी ३ पेजमा

गाउँवासीहरूमा हार्दिक अनुरोध

गर्मी मौसममा हुन सक्ने आगलागीका घटनाहरू र सोबाट हुनसक्ने जनघनको क्षति न्यूनीकरण निम्नानुसार गर्ने गरौं ।

- सलाई, लाइटरजस्ता आगो बाल्ने सामग्रीहरू बालबालिका तथा मानसिक सन्तुलन ठीक नभएका व्यक्तिहरूले नभेट्ने ठाउँमा राखौं ।
- खाना पकाइसकेपछि आगो राम्रोसँग निभाऔं, खाना पकाउने ग्याँस प्रयोगकर्ताले चुलो, रेगुलेटर तथा लाइटर आदि समय समयमा निरीक्षण गरौं,
- चुरोट, बिडी जस्ता वस्तुहरू प्रयोग पश्चात् जथा भावी नफालौं र आगो राम्रोसँग निभाऔं ।
- पेट्रोल, डिजल, ग्यास स्टेशनको वरिपरि सलाई, लाइटर जस्ता सामग्रीको बेचबिखन तथा प्रयोग नगरौं ।
- आगलागीका घटना भएमा दमकल, सुरक्षाकर्मी र सञ्चार माध्यममा खबर गरौं ।
- सम्भव भएसम्म घर तथा कार्यालयमा आग्नि नियन्त्रक उपकरण राखौं ।
- आगलागीका घटना घटेमा महिला, बालबालिका, वृद्धवृद्धा तथा असक्तहरूको सुरक्षामा विशेष ध्यान दिऔं ।
- आगलागीको घटना कुनै पनि बेला घट्ने भएको हुँदा पानीका स्रोतहरू चालु अवस्थामा राखौं ।

दिनेश सारु
प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत

प्रेम श्रेष्ठ
अध्यक्ष

तिनाउ गाउँपालिका
गाउँ कार्यपालिकाको कार्यालय, दोभान, पाल्पा
लुम्बिनी प्रदेश, नेपाल

सम्पादकीय

मल अभाव पूर्ति गर

नेपालको प्रमुख खाद्य बाली धान लगाउने मौसम आएको छ । कुल उत्पादनको ठूलो हिस्सा धान तराई क्षेत्रमा हुन्छ । तराईमा धान खेती गर्दा रासायनिक मल अनिवार्य छ । पहिले गोबरमलको प्रयोग अत्याधिक हुने गरेकोमा पछिल्ला वर्ष रासायनिक मल अनिवार्य भै भएको छ । तर किसानले पर्याप्त मल पाउन नसक्दा धान उत्पादनमा असर परिरहेको छ ।

वर्षेनी मलको अभाव भेल्टै आएका किसानले यो वर्ष पनि उस्तै अभाव भेल्लुपर्नेछ । चालु आवका लागि सरकारले कुल २८ अर्ब ८२ करोड रुपैयाँ विनियोजन गरेको थियो । त्यसमा कृषि सामग्री कम्पनीले २० अर्ब १७ करोड ४० लाख रुपैयाँ प्राप्त गरेको र सो बजेटले ३ लाख ५९ हजार १०० मेट्रिक टन मल खरिद भएको छ ।

५ लाख ५० हजार मेट्रिक टन खरिद गर्ने योजना बनाइए पनि अन्तर्राष्ट्रिय बजारमा मूल्य आकासिएपछि किन्न नसक्दा किसानको अभाव कायमै रहने देखिन्छ । हाल १ लाख ५ हजार २४१ मेट्रिक टन मल कृषि सामग्री कम्पनीसँग मौज्दात रहेको छ । कृषि सामग्री कम्पनीले १९ अर्ब ५३ करोड बजेट खर्च भइसकेकोले थप मल तत्काल किन्न सक्ने अवस्था छैन । आगामी आर्थिक वर्ष २०८३/८४ का लागि कम्पनीले हालसम्म २ लाख १० हजार मेट्रिक टन मल खरिदका लागि बोलपत्र आह्वान गरिसकेको तर इसराइल-इरान तनाव र मध्यपूर्व संकटका कारण अन्तर्राष्ट्रिय बजारमा युरियाको मूल्य प्रतिमेट्रिक टन ५९० डलरबाट बढेर १ हजार डलरसम्म पुगेको तथा डीएपीको मूल्य ११ सय डलर नाघेकाले आपूर्ति अनिश्चित बनेको छ ।

मल कृषि उत्पादनका लागि नभई नहुने वस्तु हो । मलको अभावले धान उत्पादनमा प्रतिकुल असर पर्ने देखिन्छ । यो समस्या वर्षेनी आउँदा दीगो समाधानको पहलकदमी किन हुन सकिरहेको छैन ? केही वर्षदेखि बजेटमा मल कारखाना खोल्ने बारे एउटा बुँदा उल्लेख भइरहेको छ । यो वर्षको बजेटमा पनि अर्थमन्त्रीले मल कारखानाको कुरा कोट्याउन भ्याए । आखिर किन किसानलाई ढाँटिरहेको छ सरकार ? मल कारखाना किसानको आँखामा छारो हाल्ने होइन, दीगो समाधानका लागि बन्नु पर्छ । मल केवल किसानको समस्या होइन, यो त मुलुकको खाद्य सुरक्षाका लागि आवश्यक छ । तसर्थ मल समस्या सधैं बलिभरहने घाउ बन्नु हुँदैन । समाधानको पहलकदमी ल्याऊ । किसानको मुहारमा उज्यालो ल्याउँदा आम नागरिकको अनुहार उज्यालो बन्ने वातावरण बन्छ ।

निर्मला क्षेत्री

त्रिभुवन अन्तर्राष्ट्रिय विमानस्थलको 'डिपार्चर गेट' आज केवल एउटा भौतिक संरचना मात्र होइन, नेपाली समाजको गहिरो मनोदशा, राष्ट्रिय आकांक्षा र सामूहिक पीडाको संवेदनशील प्रतीक बनेको छ । त्यहाँ हरेक दिन सयौं युवाका आँखा रसाउँछन्, अभिभावकका मन भारी हुन्छन्, अनि देशका ऊर्जा, क्षमता र भविष्यका संवाहक आफ्ना सपना सुटकेसभित्र कसेर विदेशतर्फ उडिरहेका हुन्छन् । कसैले उच्च शिक्षा खोज्दै, कसैले सम्मानजनक रोजगारीको खोजीमा त कसैले आफ्नो प्रतिभाको उचित मूल्याङ्कन नपाएको पीडासहित देश छोडिरहेका छन् । विमानस्थलको त्यो दृश्य अब व्यक्तिगत निर्णयको कथा मात्र रहेन; त्यो त राज्यका संरचना, समाजको मनोविज्ञान र अवसरविहीनताको कठोर यथार्थको प्रतिविम्ब बनेको छ ।

शिक्षित युवा, दक्ष चिकित्सक, अब्बल इन्जिनियर, अनुसन्धानकर्ता, नर्स, वैज्ञानिक र सूचना प्रविधिमा विश्वस्तरीय क्षमता राख्ने युवाको निरन्तर पलायनले नेपाललाई प्रतिभा र सम्भावनाको 'मरुभूमीकरण' तर्फ धकेलिरहेको अनुभूति हुन थालेको छ । विदेशिने धेरै युवा देशप्रति घृणा बोकेर होइन, यहाँ अवसर, सम्मान र भविष्य नदेखेर बिदा भइरहेका छन् । उनीहरू नेपालमै केही गर्न चाहन्थे तर प्रणालीगतिको निराशाले उनीहरूलाई पलायनको बाटो रोज्न प्रेरित गर्‍यो । यो केवल आर्थिक बाध्‍यता वा रोजगारीको खोजीमा भएको सामान्य बसाइँसराइ होइन, यो त राज्यप्रतिको कमजोर भरोसा, संस्थागत अस्थिरता, राजनीतिक हस्तक्षेप, नातावाद र अवसरको असमान वितरणले जन्माएको गहिरो मनोवैज्ञानिक सङ्कट हो । यो देशमा केही हुँदैन, पहुँच र शक्ति नभई अवसर पाइँदैन, मेहनतभन्दा चिनजान ठुलो हुन्छ भन्ने निराशाजनक भाष्य अहिले समाजको गहिरोडिसम्म फैलिएको छ ।

यही निराशाको वातावरणबिच भक्तपुरकी आरती चौपानेले निजामती सेवामा यस्तो इतिहास रचनुभएको छ, जसले समाजमा आशाको नयाँ बहस जन्माएको छ । उहाँको सफलताले केवल एउटा प्रशासनिक उपलब्धिको समाचार दिएको छैन; यसले राज्य, प्रणाली, योग्यता र सम्भावनाबारे नेपाली समाजलाई फेरि एक पटक गम्भीर भएर सोच्न बाध्य बनाएको छ । विसं २०७५ सालमा लोक सेवा आयोगको प्रतिस्पर्धात्मक परीक्षा उत्तीर्ण गरी शाखा अधिकृतबाट निजामती यात्रा सुरु गरेको आरतीले छोटो समयमै जुन उचाइ हासिल गरिन्, त्यो नेपाली प्रशासनिक इतिहासमै असाधारण उपलब्धि हो । २०७९ सालमा उपसचिव र २०८३ सालमा मात्र ३१ वर्षको उमेरमा खुला महिला प्रतिस्पर्धाबाट सहसचिव बन्न सफल हुनु सामान्य घटना होइन । यो कठोर परिश्रम, निरन्तर अध्ययन, अनुशासन, आत्मविश्वास र बौद्धिक क्षमताको परिणाम हो ।

धेरै कर्मचारीले दशकौँ सेवा गर्दा पनि नीति निर्माण तहसम्म पुग्ने अवसर पाउँदैनन् । यस्तो संरचनाभित्र आरतीले छोटो समयमै उच्च प्रशासनिक तहमा पुगेर नयाँ उदाहरण स्थापित गर्नुभएको छ । उहाँको सफलता केवल व्यक्तिगत उपलब्धि होइन; यो योग्यता, प्रतिस्पर्धा र निष्पक्ष प्रणालीको शक्तिशाली प्रमाण हो । आरतीको यात्राले एउटा महत्त्वपूर्ण सन्देश दिएको छ, राज्यप्रणाली निष्पक्ष, पारदर्शी र राजनीतिक प्रभावबाट मुक्त छ भने सामान्य परिवारबाट आएका युवाले पनि आफ्नै क्षमता र मेहनतका आधारमा देशको नेतृत्व तहमा पुग्न सक्छन् । आज देशका

हजारौँ युवाले आरतीको सफलतामा आफ्नै सम्भावनाको प्रतिविम्ब देखिरहेका छन् ।

मेहनत, अध्ययन र अनुशासन अभै पनि शक्तिशाली माध्यम बन्न सक्छन् । यस्तो उदाहरणले समाजमा आशा जगाउँछ, निराशा तोड्छ र युवालाई देशभित्रै सम्भावना खोज्न प्रेरित गर्छ । नेपालमा राजनीतिक परिवर्तनका धेरै चरण आए । व्यवस्था फेरियो, संविधान फेरियो, सरकार फेरिए । विडम्बना, धेरै सार्वजनिक संस्थाको विश्वसनीयता क्रमशः कमजोर बन्दै गयो । विश्वविद्यालयदेखि सार्वजनिक संस्थानसम्म, नियुक्तिदेखि नेतृत्व चयनसम्म, दक्षताभन्दा राजनीतिक निष्ठालाई प्राथमिकता दिने प्रवृत्तिले संस्थागत संस्कारलाई गम्भीर रूपमा कमजोर बनायो । यस्तो अवस्थामा लोक सेवा आयोग भने अभै पनि तुलनात्मक रूपमा निष्पक्षता, प्रतिस्पर्धा र योग्यताको प्रतीकका रूपमा उभिन सफल भएको छ । आरतीको सफलता त्यसैको प्रमाण हो । यसले युवालाई कम्तीमा एउटा सन्देश दिएको छ, "यो देशमा अभै पनि केही संरचना बाँकी छन्, जहाँ मेहनतको मूल्य पाइन्छ ।" यही प्रश्न यहाँ गम्भीर रूपमा उठ्छ, लोक सेवा आयोग जस्तो निष्पक्ष प्रणाली अन्य क्षेत्रमा किन निर्माण हुन सक्दैन ? किन विश्वविद्यालय राजनीतिक हस्तक्षेपबाट मुक्त हुन सक्दैनन् ? किन अनुसन्धान र नवप्रवर्तनलाई राज्यले प्राथमिकता दिन सक्दैन ? किन योग्य चिकित्सक, वैज्ञानिक र अनुसन्धानकर्ता विदेशिन बाध्य छन् ?

नेपालमा प्रतिभाको कमी छैन । कमी छ त अवसरको, विश्वासको र संस्थागत संस्कारको । जबसम्म सार्वजनिक संस्थामा योग्यताभन्दा राजनीतिक निकटता निर्णायक रहन्छ, तबसम्म प्रतिभा पलायन रोकिने छैन । आरतीको सफलता प्रेरणादायी अवश्य बन्ने छ तर त्यो राष्ट्रिय प्रवृत्तिमा रूपान्तरण हुन कठिन हुने छ । आज नेपालको सबैभन्दा ठुलो सङ्कट आर्थिक अभाव मात्र होइन; प्रतिभाको निरन्तर पलायन हो । लाखौँ युवा विदेशिएका छन् । गाउँ खाली हुँदै गएका छन् । विद्यालयमा विद्यार्थी घाँटिरहेका छन् । कृषियोग्य जमीन बाँफो हुँदै गइरहेको छ । परिवारहरू आर्थिक रूपमा टिकिरहेका भए पनि सामाजिक रूपमा विखण्डित हुँदैछन् । चिन्ताजनक विषय विदेशिनेमध्येको ठुलो हिस्सा देशका सबैभन्दा ऊर्जाशील, शिक्षित र उत्पादक युवा हुन् । उनीहरू विदेशमा सफल भइरहेका छन् तर नेपालले उनीहरूको क्षमता गुमाइरहेको छ । यसले दीर्घकालीन रूपमा राज्यको आर्थिक, बौद्धिक र सामाजिक आधार कमजोर बनाइरहेको छ ।

युवा विदेशिनुको मूल कारण केवल तलब होइन । उनीहरू सम्मान, स्थायित्व, अवसर र भविष्य खोजिरहेका छन् । जब देशभित्र मेहनतभन्दा पहुँच बलियो देखिन्छ, तब प्रतिभाशाली युवाले आफ्नो भविष्य बाहिर खोज्न थाल्छन् । यही अवस्थामा आरती जस्ता उदाहरणले आशा जगाउँछन् । निष्पक्ष प्रणालीले प्रतिभालाई अवसर दिन सक्छ तर राज्यले यस्ता उदाहरणलाई अपवादमा सीमित राख्नु हुँदैन; यसलाई राष्ट्रिय संस्कार बनाउने साहस गर्नु पर्छ । महिला नेतृत्वको नयाँ आयाम नेपाली समाज लामो समयसम्म पितृसत्तात्मक संरचनाबाट प्रभावित रह्यो । महिलाको क्षमतामाथि अविश्वास गर्ने, उनीहरूलाई सीमित भूमिकामा मात्र हेर्ने प्रवृत्ति अभै पूर्णरूपमा समाप्त भएको छैन । यद्यपि समयसँगै नेपाली महिलाले राजनीति, न्यायपालिका, शिक्षा, विज्ञान, खेलकुद र सामाजिक

क्षेत्रमा उल्लेखनीय सफलता हासिल गरेका छन् । विद्यादेवी भण्डारी, सुशीला कार्की, पासाङ ल्हामु शेर्पा, अनुराधा कोइरालालगायतका महिलाले आफ्नो क्षेत्रबाट नेपाली महिलाको क्षमता विश्वसामु प्रमाणित गरिसकेका छन् । आरतीको सफलता त्यही शृंखलाको अर्को प्रेरणादायी अध्याय हो । उहाँले महिला सशक्तीकरणलाई केवल भाषण वा आरक्षणको सीमाभित्र नराखी व्यावहारिक उपलब्धिको स्तरमा स्थापित गर्नुभएको छ । निष्पक्ष प्रतिस्पर्धामा उत्रिएर उच्च प्रशासनिक पद हासिल गर्नु आफैँमा ठुलो सन्देश हो । यसले नेपाली युवालाई 'तिमी पनि सक्छौ' भन्ने आत्मविश्वास थपिदिएको छ । महिला सशक्तीकरणको वास्तविक अर्थ अवसरमा समान पहुँच, निष्पक्ष प्रतिस्पर्धा र नेतृत्व तहमा समान प्रतिनिधित्व हो । आरतीको सफलताले यही मूल्यलाई बलियो बनाएको छ । आज आरतीको सफलता देशका दुई फरक यथार्थबिच उभिएको छ । एकातिर विमानस्थलमा देश छोड्न बाध्य युवाको पीडा छ, अर्कातिर देशभित्रै रहेर प्रणालीलाई नेतृत्व गर्न सक्ने सम्भावनाको उज्यालो पनि छ ।

अब राज्यले गम्भीर आत्ममन्थन गर्नु पर्छ । के हामी प्रतिभाशाली युवालाई निरन्तर विदेश पठाइरहने कि उनीहरूलाई यहाँ अवसर र सम्मान दिने वातावरण निर्माण गर्ने ? के सार्वजनिक संस्थाहरू राजनीतिक कार्यकर्ता व्यवस्थापन गर्ने थलो मात्र बन्ने, कि योग्य र सक्षम व्यक्तिको नेतृत्व स्थापित हुने ? के राज्यले युवालाई केवल भाषण दिने कि उनीहरूलाई अनुसन्धान, नवप्रवर्तन र उद्यमशीलताका लागि वास्तविक आधार निर्माण गर्ने ? नेपाललाई आज सबैभन्दा बढी आवश्यक भनेको 'योग्यता तन्त्र' हो । भाषणबन्दा, पहुँच, नातावाद र राजनीतिक हस्तक्षेपको संस्कृतिले राज्यलाई कमजोर बनाएको छ ।

देशलाई आर्थिक सङ्कट, सामाजिक सङ्क्रमण र प्रतिभा पलायनबाट बचाउने हो भने हरेक क्षेत्रमा योग्यता, दक्षता र पारदर्शिताको संस्कार निर्माण गर्नु पर्छ । निराशाको बाक्लो कुहिरौबिच आरतीको सफलताले आशाको एउटा सानो फिल्को दिएको छ । त्यो फिल्कोलाई राष्ट्रिय आशाको महाज्योतिमा रूपान्तरण गर्ने जिम्मेवारी राज्य नेतृत्वकै हो । राज्यले युवालाई केवल वैदेशिक रोजगारको संख्या बढाउने साधनका रूपमा होइन, राष्ट्र निर्माणका साभेदारका रूपमा हेर्नु पर्छ । शिक्षामा लगानी, अनुसन्धानमा प्रोत्साहन, नवप्रवर्तनको वातावरण, निष्पक्ष नियुक्ति प्रणाली र योग्यतामा आधारित शासनप्रणाली निर्माण गर्न सकिए मात्र नेपालले आफ्ना प्रतिभा जोगाउन सक्छ । युवालाई पासपोर्टमा भिसा होइन, आफ्नै माटोमा भविष्य देखिने वातावरण चाहिएको छ । उनीहरूलाई केवल सपना होइन, सम्भावना चाहिएको छ । राज्यले त्यो सम्भावना निर्माण गर्न सक्‍यो भने, विमानस्थलका डिपार्चर गेटमा बग्ने आँसु क्रमशः रोकिने छन् ।

आरतीलाई विधाई दिँदै गर्दा राज्यले सिकनुपर्ने सबैभन्दा ठुलो पाठ यही हो, देशलाई बदल्ने शक्ति प्रतिभामा हुन्छ र प्रतिभालाई फुल्न दिने जिम्मेवारी राज्यको हुन्छ । आज आवश्यकता केवल एउटा आरतीको सफलताको उत्सव मनाउने होइन; हजारौँ आरतीहरू जन्मिने वातावरण निर्माण गर्ने हो । जब देशभित्र योग्यता, सम्मान र अवसरको संस्कार स्थापित हुने छ, तब मात्रै नेपालले आफ्नो भविष्य आफ्नै युवाको हातमा सुरक्षित देख्न सक्ने छ ।

गोपबन्दा

स्वास्थ्य बिमा कार्यक्रमलाई कसरी प्रभावकारी बनाउन सकिन्छ ?

नेपाल सरकारले 'सबै नागरिकलाई गुणस्तरीय स्वास्थ्य सेवा पहुँचयोग्य बनाउने' उद्देश्यका साथ सञ्चालन गरेको स्वास्थ्य बीमा बोर्डको कार्यक्रम सामाजिक सुरक्षाको अत्यन्त महत्त्वपूर्ण आधार बनेको छ । यसले विशेषगरी आर्थिक रूपमा कमजोर, विपन्न तथा दीर्घरोगी नागरिकलाई उपचार सेवामा ठूलो राहत प्रदान गरेको छ ।

तथापि, हाल स्वास्थ्य बिमासम्बन्धी सेवा अधिकश जिल्ला केन्द्रमै सीमित रहँदा ग्रामीण तथा दुर्गम क्षेत्रमा रहेका नागरिकले सहज पहुँच पाउन कठिनाइ भोगिरहेका छन् । यस अवस्थामा स्वास्थ्य बिमा बोर्डको शाखा प्रत्येक पालिका/स्थानीय तहमा स्थापना गरी कम्तीमा एक जना स्वास्थ्य कर्मचारी खटाउने व्यवस्था गरिएमा कार्यक्रमको प्रभावकारिता, पहुँच तथा विश्वसनीयता उल्लेखनीय रूपमा वृद्धि हुने देखिन्छ । सो सम्बन्धमा निम्न सुझावहरू सम्मानपूर्वक प्रस्तुत गरिन्छः

१. प्रत्येक पालिकामा स्वास्थ्य बिमा सेवा केन्द्र स्थापना

हाल धेरै नागरिकले स्वास्थ्य बिमा नवीकरण, सदस्यता दर्ता, सेवा जानकारी तथा गुनासो व्यवस्थापनका लागि जिल्ला केन्द्रसम्म पुगुपर्ने बाध्यता छ । यसले समय, खर्च र भ्रष्टाचर बढाइरहेको हुँदाः प्रत्येक गाउँपालिका तथा नगरपालिकामा 'स्वास्थ्य बीमा सहायता तथा सेवा केन्द्र' स्थापना गरिनु आवश्यक छ । उक्त केन्द्र पालिकाको स्वास्थ्य शाखा वा आधारभूत अस्पतालसँग समन्वय गरी सञ्चालन गर्न सकिन्छ । नागरिकले आफ्नै पालिकाबाट निर्मालिखित सेवाहरू प्राप्त गर्ने व्यवस्था हुनुपर्छः

- बिमा दर्ता तथा नवीकरण
- काई वितरण
- सदस्य विवरण सच्याउने
- सेवासम्बन्धी आधिकारिक जानकारी

अपेक्षाः यसबाट ग्रामीण क्षेत्रका नागरिकको पहुँच सहज भई स्वास्थ्य बीमा कार्यक्रममा सहभागिता उल्लेख्य रूपमा बढ्नेछ ।

२. प्रत्येक पालिकामा एक जना स्वास्थ्य बिमा कर्मचारीको व्यवस्था कार्यक्रमलाई प्रभावकारी र उत्तरदायी बनाउन दक्ष तथा जिम्मेवार जनशक्ति अनिवार्य हुन्छ । त्यसैलेः प्रत्येक पालिकामा कम्तीमा एक जना "स्वास्थ्य बिमा संयोजक" वा स्वास्थ्य कर्मचारी खटाइनुपर्छ र उनीहरूलाई स्वास्थ्य बीमा सम्बन्धी विशेष तालिम प्रदान गरिनुपर्छ ।

कर्मचारीको मुख्य जिम्मेवारीः नागरिकलाई बिमाबारे जानकारी दिने र घरदैलो सचेतना कार्यक्रम सञ्चालन गर्ने । बिमा नवीकरण अभियान सञ्चालन र सेवा उपयोगमा सहजीकरण गर्ने । नागरिकका गुनासो तथा समस्याहरूको तत्काल समाधान गर्ने । विशेषगरी अशिक्षित, ज्येष्ठ नागरिक तथा दुर्गम क्षेत्रका बासिन्दाका लागि यस्ता कर्मचारी अत्यन्त उपयोगी हुनेछन् ।

३. डिजिटल प्रणालीलाई स्थानीय तहसम्म विस्तार सूचना प्रविधिको युगमा डिजिटल सेवा विस्तार नगरी कार्यक्रम पूर्ण रूपमा प्रभावकारी बन्न सक्दैन । त्यसैलेः प्रत्येक पालिकामा अनलाइन बीमा प्रणाली सञ्चालन गर्न आवश्यक कम्प्युटर, इन्टरनेट तथा प्राविधिक पूर्वाधार उपलब्ध गराइनुपर्छ । नागरिकले मोबाइल एप वा अनलाइन प्रणालीमार्फत नवीकरण, प्रिमियम भुक्तानी, सदस्यता स्थिति हेर्न र आबद्ध अस्पतालहरूको सूची प्राप्त गर्न सक्ने व्यवस्था हुनुपर्छ ।

स्वास्थ्य बिमा बोर्ड र स्थानीय तहबीच एकीकृत डेटा समन्वय प्रणाली (Data Coordination System) विकास गरिनुपर्छ । यसले प्रशासनिक काममा पारदर्शिता बढाउनुका साथै अनियमितता तथा ढिलासुस्ती कम गर्नेछ ।

४. व्यापक जनचेतना अभिवृद्धि कार्यक्रम

धेरै नागरिक अभै पनि स्वास्थ्य बीमाको महत्त्व, सेवा सुविधा तथा प्रक्रियाबारे पूर्ण जानकारीबाट वञ्चित छन्, जसले गर्दा सहभागिता कम देखिएको छ । त्यसैलेः प्रत्येक पालिका र वार्ड स्तरमा नियमित रूपमा जनचेतना कार्यक्रम सञ्चालन गरिनुपर्छ ।

विद्यालय, महिला समूह, आमा समूह, युवा क्लब तथा सामुदायिक संस्थामार्फत प्रचार अभियान चलाइनुपर्छ ।

स्थानीय रेडियो, एफएम, सामाजिक सञ्जाल तथा स्वास्थ्य शिबिरमार्फत सूचना प्रवाह गरिनुपर्छ । स्थानीय भाषा र सुन्न/बुझ्न सहज हुने गरी सञ्चार सामग्रीहरू तयार गरिनुपर्छ ।

५. स्वास्थ्य संस्थाको सेवा र गुणस्तरमा सुधार स्वास्थ्य बिमा कार्यक्रमप्रति कतिपय नागरिकमा असन्तुष्टि देखिनुको प्रमुख कारण सेवा प्रवाह र गुणस्तरमा कमजोरी हुनु हो । यसलाई सुधार्नः बीमासँग आबद्ध स्वास्थ्य संस्थाहरूमा औषधि, आवश्यक उपकरण तथा स्वास्थ्य जनशक्तिको पर्याप्तता सुनिश्चित गरिनुपर्छ ।

बिरामीलाई सम्मानजनक व्यवहार तथा छिटोछरितो सेवा दिने व्यवस्था मिलाइनुपर्छ ।

अनावश्यक प्रशासनिक भ्रष्टाचर, प्रेषण प्रणालीको दुरुपयोग तथा ढिलासुस्ती नियन्त्रण गरिनुपर्छ ।

सेवाग्राहीको सन्तुष्टि मापनका लागि नियमित मूल्यांकन प्रणाली लागू गरिनुपर्छ ।

६. स्थानीय तहसँग सहकार्य र उत्तरदायित्व स्वास्थ्य बीमा कार्यक्रमलाई स्थानीय सरकारको अपनत्व रहने गरी जोड्दा यसको प्रभावकारिता अझ बढी दिगो हुन्छ । त्यसैलेः

बीमा कार्यक्रम कार्यान्वयन र सचेतनाका लागि स्थानीय पालिकालाई निश्चित जिम्मेवारी र अधिकार प्रदान गरिनुपर्छ ।

बीमा कार्यक्रममा उत्कृष्ट कार्य गर्ने पालिकाहरूलाई प्रोत्साहन तथा

पुरस्कारको व्यवस्था गरिनुपर्छ । जनप्रतिनिधि, स्थानीय स्वास्थ्य संस्था र स्वास्थ्य बिमा बोर्डबीच नियमित अनुगमन तथा समन्वय समिति गठन गरिनुपर्छ ।

७. विपन्न तथा जोखिम समूहलाई विशेष सहूलियत स्वास्थ्य बीमाको मूल उद्देश्य सामाजिक सुरक्षा र न्याय भएकाले कमजोर वर्गलाई पहिलो प्राथमिकतामा राख्नुपर्छः

अति विपन्न, अपाङ्गता भएका बर्ग, ज्येष्ठ नागरिक तथा दीर्घरोगीहरूलाई विशेष सहूलियत तथा प्राथमिकता दिइनुपर्छ ।

दलित, पिछडिएको समुदाय तथा दुर्गम क्षेत्रका नागरिकका लागि निःशुल्क वा अत्यधिक सहूलियतपूर्ण बिमाको व्यवस्था गर्न सकिन्छ ।

स्थानीय तहले यस्ता लक्षित परिवारहरूको पहिचान गरी बीमा कार्यक्रममा अनिवार्य आबद्ध गराउने नीति लिनुपर्छ ।

निकर्ष

स्वास्थ्य बिमा कार्यक्रम नेपालको स्वास्थ्य सुरक्षा प्रणालीको मेरुदण्ड हो । यसको प्रभावकारिता वृद्धि गर्न सेवालाई नागरिकको घरदैलामै पुर्‍याउनु आवश्यक छ । त्यसैले प्रत्येक पालिका/स्थानीय तहमा स्वास्थ्य बीमा बोर्डको शाखा स्थापना गरी प्रशिक्षित स्वास्थ्य कर्मचारी खटाउने व्यवस्था आजको मुख्य आवश्यकता हो ।

यस कदमलेः नागरिकको पहुँचमा वृद्धि र बीमा सहभागिताको विस्तार गर्नेछ । सेवा प्रवाहमा सहजता र पारदर्शिता ल्याउनेछ । कार्यक्रमप्रति जनविश्वास अभिवृद्धि गर्दै सार्वभौमिक स्वास्थ्य पहुँचको राष्ट्रिय लक्ष्य हासिल गर्न ठूलो योगदान पुर्‍याउनेछ । अतः माथि उल्लेखित व्यावहारिक सुझावहरूलाई आगामी वर्षको नीति तथा कार्यक्रममार्फत कार्यान्वयन गरिदिनुहुन हार्दिक अनुरोध गर्दछु ।

-(गंगाराम खनाल स्वास्थ्य अधिकृत हुन् ।)

९८६९७८९२७५, ९८००७६०६२२

